

Kijk naar het licht

In de tijd van de pioniers werden de mensen in periodes van grote droogte nogal eens overvallen door een allesverzengende prairiebrand. Als de wind verkeerd stond werd het vuur met grote snelheid voortgejaagd over de uitgedroogde vlakten en werd alles verslonden door de gruwelijke vuurzee. Paard noch mens was in staat het vuur voor te blijven. Toch was er hoop. Het gras in de directe nabijheid moest afgebrand worden, zodat er een kale plek ontstond waarop niets meer stond dat het vuur zou kunnen voeden. Zo werd er een eiland van bescherming gemaakt waar je veilig kon wachten tot de woedende vuurzee voorbij was gekomen.

Tweeduizend jaar geleden woedde er ook een storm. Dat gebeurde toen de Messias werd gekruisigd. Maar na drie dagen stond Hij op uit de dood en schiep Hij voor ons een plaats van redding en volkomen veiligheid temidden van een vurige, turbulente wereld. Door Jezus zijn wij beschermd tot in de eeuwigheid.

Wolken hebben soms de prachtigste zilveren randen. Dat is heel wat mooier om naar te kijken dan de duistere, grijze harten van de wolken. Zo werkt het ook met ontmoediging. Ontmoediging komt over ons als dreigende, duistere wolken die hun diepe schaduwen over de velden werpen, maar als we onze blik op de zilveren rand richten zien we iets heel anders. Zelfs in de diepste duisternis is Gods schoonheid toch aanwezig, als je je daar op richt. Achter de wolken schijnt tenslotte altijd de zon, net zoals ook Gods liefde aanwezig is op onze donkerste dagen.

Ontmoediging is echter een niet te onderschatten vijand. Een ontmoedigd mens is hulpeloos en zonder kracht. Ten tijde van ontmoediging is het een hele klus om je ogen op de zilveren randen te richten.

Spurgeon zei: "Ren weg bij de eerste tekenen van ontmoediging zoals je ook zo ver mogelijk bij een adder vandaan moet blijven. Geef hem geen kans, opdat je er niet door gebeten wordt en verslagen en verlamd achter blijft in het stof van het verdriet."

God heeft iets anders gezegd. Zijn beloften staan vast als een huis. Er is altijd hoop, zoals ook God altijd aanwezig is. Als je het niet meer ziet zitten, trek je dan terug in de binnenkamer en schreeuw het uit naar de Vader die je liefheeft en het niet zal nalaten je met Zijn kracht en engelen te ondersteunen. Vertel de Vader over de vijand die je er zo genadeloos van langs probeert te geven. Laat Hem de leugens die de vijand op je afvuurt maar beantwoorden. Daar is Hij in gespecialiseerd. Als God de deur open doet rent de ontmoediging er in paniek en doodsangst vandoor.

Op het moment dat je weer naar het licht kijkt, naar de schoonheid van de zilveren rand rondom je ontmoediging, en het duister niet in je eigen kracht bevecht, begint Gods Geest je geloof weer op te bouwen en te versterken. Je kijkt op alles wordt vernieuwd en verfrist. Nieuwe hoop sijpelt naar binnen. Je krijgt weer moed en opeens weet je dat God je gaat helpen.

Hoe? Dat is je niet duidelijk, maar dat hoeft je ook niet te weten. God heeft beloofd dat Hij je niet zal laten vallen en dat is je op dat moment genoeg.

Ben je niet sterk in je geloof? Strijd je met twijfels en onzekerheid? Dan ben je niet de enige. Welk mens heeft geen strijd? Wie kent de gevechten niet? Daarom hebben wij juist een herder nodig. Dat is precies wat God is. Hij is de Herder van het leven, die de dood overwon. Er is geen probleem zo groot, geen nacht zo zwart, geen berg zo hoog en geen oceaan zo diep, dat God ons er niet doorheen kan leiden. Zijn liefde en steun worden gegeven aan de zwakste gelovige die zich als een hulpeloos kind aan Hem toevertrouwt voor hulp, raad en leiding. En dat alles werd mogelijk op die ene dag, die glorieuze, wonderbaarlijke dag toen Hij de dood aan het kruis nagelde en opstond uit het graf.

